

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Jesús, sana la nostra mirada!

El text de l'Evangeli que hem proclamat a l'Eucaristia d'aquest diumenge és l'episodi de la curació del cec Bartimeu. És un relat senzill i sobri, que ens convida a seguir les petjades de Jesús amb entusiasme i alegria.

L'evangelista Marc ens explica que un dia Jesús anava cap a Jerusalem i es va trobar amb un cec que estava assegut a la vora del camí. En aquella època, les persones que patien ceguesa tenien molt poques possibilitats de curació. Sovint no tenien altre remei que viure de la mendicitat. Tots nosaltres, en algun moment de la nostra vida, també podem passar per situacions dures que semblen no tenir sortida, o per moments de profund desànim en què tot ens sembla fosc.

La situació del cec era desesperada; per això, va posar tota la seva esperança en Jesús. El va cridar amb insistència i, tot i que van voler silenciar la seva veu, no va deixar de cridar fins que va captar l'atenció de Jesús. Si alguna vegada ens sentim trencats i la foscor envaeix la nostra vida, demanem ajuda a Jesús i afinem l'oïda del nostre cor per escoltar la veu del Mestre. Ell sempre ens escolta i vol que conreem la petita llavor que Déu ha plantat en nosaltres. Fem que aquesta llavor germini i doni fruit abundant a través de la pregària, de l'Eucaristia i de la comunitat amb la qual compartim la nostra fe.

Bartimeu va demanar a Jesús que li tornés la vista. També nosaltres necessitem que Jesús sani la nostra mirada, que ens ensenyi a veure la vida d'una manera nova. Ell sempre mira amb tendresa les persones, especialment les més vulnerables. Ell ens crida i espera que nosaltres li responguem amb amor. No deixem que Jesús passi de llarg. Correm cap a Ell amb alegria, com va fer el cec.

Tant de bo puguem acollir una mirada desperta i positiva, i siguem capaços d'admirar les coses senzilles de la vida i descobrir la presència de Déu en cada persona i

FOTO: IMATGE GENERADA AMB IA

esdeveniment. Si llegim amb atenció la Sagrada Escripura, podem trobar molts textos que ens mostren com Déu es manifesta en les coses petites. L'autor del primer llibre dels Reis ens explica l'episodi en què Elies cercava al cel un signe de la presència de Déu. Potser Elies esperava alguna cosa espectacular, però Déu li va enviar tan sols un petit núvol com el palmell de la mà, que

s'alçava al cel des de la immensitat del mar. (cf. 1Re 18,43-44).

Benvolguts germans i germanes, preguem perquè Déu ens concedeixi la fe i la gràcia necessàries per ser bons companys de camí de Jesús. Dirigim la nostra mirada cap a tants germans que necessiten que els preguntem, com ho va fer Jesús: «què vols que faci per tu?» (Mc 10,51).

ENTREVISTA

50 anys de l'ABCat

MARIA DE L'ESPERANÇA AMILL

L'Associació Bíblica de Catalunya (ABCat) va néixer el 21 de setembre de 1974 i s'ha convertit en l'òrgan col·legial de la Conferència Episcopal Tarraconense per a la investigació bíblica i per a l'exercici de l'apostolat bíblic en les seves diverses manifestacions i possibilitats a Catalunya. Des de la seva fundació ha pretès estar formada no tan sols per biblistes, sinó restar oberta a tothom qui vulgui viure la Paraula de Déu i donar-la a conèixer arreu. La M. de l'Esperança Amill és vicepresidenta de l'ABCat.

N'esteu contents del camí recorregut?
Sí! Al llarg d'aquests 50 anys, l'ABCAT ha donat molts fruits. L'impuls i l'energia d'aquells biblistes que van gestar l'associació s'ha anat enriquint amb el pas del temps amb la incorporació de la segona i la tercera generació, que ha tingut la sort de comptar amb el suport incondicional i la col·laboració generosa d'aquells patriarques, creadors d'un bell caliu entre els biblistes i d'un mestratge que ha estat un dels valors més presents i preuats en la vida de l'ABCat per compartir, aprofundir i impulsar l'estudi bíblic i, alhora, per dur a terme grans projectes.

Què destacaríeu?

El fruit per excel·lència d'aquest treball intergeneracional ha estat la Bíblia catalana, traducció interconfessional. En l'àmbit de l'animació bíblica, l'ABCAT treballa per desvetllar l'actitud constant de discerniment a la llum de la Paraula de tota la pràctica pastoral de l'Església. L'ABCat, continua caminant esperançada per tal que la Paraula de Déu, do de sentit i de vida, arribi al cor de totes les persones.

Per què ens cal conèixer la Bíblia?

La Bíblia és un tresor per a tota la humanitat, pel seu contingut literari, cultural i espiritual. Llegint els seus llibres ens adonem que Déu no és tan sols creador del primer home sinó de tota la humanitat, de cadascun dels homes i dones individuals. Resseguint les pàgines des les Sagrades Escripures descobrim el rol que Déu ha encomanat a cadascun dels actors en l'apassionant obra de la redempció.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Fidelitat a un projecte

Sovint ens arriba la notícia d'una escola que celebra el seu centenari; d'una associació cultural que des que inicià la seva activitat han passat setanta cinc anys; o d'un club esportiu, una coral, un centre d'esplai, una colla castellera, una entitat econòmica, un hospital, un esbart, un agrupament escolta, un moviment educatiu, o... Són moltes, doncs, les entitats diverses, ben arrelades a la realitat social, que han mantingut ben viva la societat civil, des de la iniciativa social, ordint un teixit social ben tramada, que celebren aniversaris al nostre país. Quan una entitat celebra un aniversari, fa un gest que té repercussions que van més enllà del seu camp específic d'acció.

Aquests no són temps especialment donats a la projecció de les accions de servei envers el futur i a treballar en funció de projectes que ens depassin. Tot i això, el nostre país compta amb una munió d'iniciatives que han nascut i viuen arrelades a una situació concreta, que responen a necessitats de persones amb nom i cognoms. El compromís personal amb aquestes iniciatives han ajudat a créixer un gran nombre de persones, compromeses després en altres serveis polítics, socials o eclesials.

En aquestes accions quotidianes que configuren el teixit social, descansa el futur encara que visquem moments de gran individualisme i d'un presentisme que pot ofegar projectes il·lusionats i col·lectius. Per això és especialment important i significatiu que els projectes d'acció en comú, de treball solidari i de servei a la societat des de la mateixa societat, esdevinguin un punt de referència. El futur d'una societat, d'un país, es juga en el compromís de participació dels seus homes i dones. És tasca i responsabilitat de tots continuar aquestes presències, amb fidelitat a l'esperit fundacional i amb les adequacions necessàries a les persones, a les situacions i al moment històric, tal com la majoria va fent amb encert.

Els cristians implicats en la vitalització de la societat, des de l'associacionisme solidari i de servei i els cristians implicats en la vitalització de les diverses entitats religioses i moviments han d'assumir la seva participació com un compromís amb les persones, amb la societat i amb Déu, sense oblidar que són lloc de testimoniatge del seu amor envers la humanitat. «Ens toca d'ajudar homes com aquests i de col·laborar així a la causa de la veritat» (3Jo 1,8).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Sinodalidad y Santidad

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Con nuestra oración y gozo hemos seguido el desarrollo de la Asamblea General Ordinaria del Sínodo de la Sinodalidad, que hoy concluye. El Señor nos convoca, pueblo de Dios, a la comunión, a la participación y a la misión; cada uno de nosotros estamos llamados a vivir en plenitud el encuentro con Dios y con los hermanos.

Deseamos que el Sínodo contribuya a la evangelización de un mundo que, a veces sin saberlo, necesita la santidad. En el seguimiento del camino de la Iglesia vivamos y anunciemos la santidad.

Acogiendo la misericordia con la que Dios nos ama y perdona, miramos el futuro con esperanza, en un viaje compartido, un «camino seguido en comunidad». Estamos llamados a oírnos mutuamente, a escuchar

el Espíritu de Dios, a secundar su acción en nosotros. Solo el Espíritu es capaz de animar, con una inusitada novedad, la sinodalidad misionera de la Iglesia. «Compartir la Palabra y celebrar juntos la Eucaristía nos hace más hermanos y nos va convirtiendo en comunidad santa y misionera».

Que María, Madre de la familia de Nazaret, comunidad santa que refleja «la belleza de la comunión trinitaria», interceda para que «el Espíritu Santo infunda en nosotros un intenso anhelo de ser santos», y que nos ayude a alentarnos unos a otros en este intento (cfr. GE 142, 143, 177). Con nuestros hermanos del Cielo vivamos la realidad de una comunidad ampliada que refleje a Jesucristo en el mundo de hoy.

Lectures de la missa diària i santoral

28. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ef 2,19-22 / SI 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols. Sant Silví, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Dimarts [Ef 5,21-33 / SI 127 / Lc 13,18-21]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387). Santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ Dimecres [Ef 6,1-9 / SI 144 / Lc 13,22-30]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Dijous [Ef 6,10-20 / SI 143 / Lc 13,31-35]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

1. □ Divendres [Ap 7,2-4.9-14 / SI 23 / 1Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. ✚ Tots sants.

2. ■ Dissabte [Rm 8,31b-35.37-39 / SI 114 / Jn 17,24-26]. Comemoració de tots els fidels difunts.

3. ■ † Diumenge vinent, diumenge XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Dt 6,2-6 / SI 17 / He 7,23-28 / Mc 12,28b-34]. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima. Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès). Els innombrables màrtirs de Saragossa; santa Sílvia, mare de Gregori el Gran; sant Ma-laquies (1094-1148), bisbe d'Armagh.

Intencions del Sant Pare per al mes de novembre

Preguem perquè tots els pares que ploren la mort d'un fill o d'una filla trobin suport en la comunitat i obtinguin de l'Esperit consolador la pau del cor.

DIUMENGE XXX DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor:

«Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo soc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran».

Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho crèiem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui semblaven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiat l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon.

Tampoc el Crist no s'atribuï a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que li ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» En un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec».

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi». Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi». Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo». Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida». El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada, i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «¿Què vols que et faci?» Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi». Jesús li diu: «Ves, la teva fe t'ha salvat». A l'instat hi veié, i el seguia camí enllà.

Lectura del libro de Jeremías (Jer 31,7-9)

Esto dice el Señor: «Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por la flor de los pueblos; proclamad, alabad y decid: "¡El Señor ha salvado a su pueblo, ha salvado al resto de Israel!". Los traeré del país del norte, los reuniré de los confines de la tierra. Entre ellos habrá ciegos y cojos, lo mismo preñadas que paridas: volverá una enorme multitud. Vendrán todos llorando y yo los guiaré entre consuelos; los llevaré a torrentes de agua, por camino llano, sin tropiezos. Seré un padre para Israel, Efraín será mi primogénito».

Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.

Cuando el Señor hizo volver a los cautivos de Sión, / nos parecía soñar; / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos». / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Recoge, Señor, a nuestros cautivos / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 5,1-6)

Todo sumo sacerdote, escogido de entre los hombres, está puesto para representar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, porque también él está sujeto a debilidad. A causa de ella, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor sino el que es llamado por Dios, como en el caso de Aarón. Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino que la recibió de aquel que le dijo: «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy»; o, como dice en otro pasaje: «Tú eres sacerdote para siempre según el rito de Melquisedec».

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, un mendigo ciego, Bartimeo (el hijo de Timeo), estaba sentado al borde del camino pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí». Muchos lo increpaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí». Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo». Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama». Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que te haga?». El ciego le contestó: «"Rabuni", que recobre la vista». Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha salvado». Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.

COMENTARI

Jesús no és indiferent al clam dels desvalguts

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

En el camí de la vida hi ha moltes persones que experimenten grans necessitats i demanen ajuda. N'hi ha d'altres, en canvi, que s'han acostumat i d'alguna manera resignat a la seva situació, i arriben a pensar que ningú pot fer res per posar remei a la seva desgraciada circumstància.

L'Evangeli d'avui ens parla d'un cec, assegut vora del camí, que demanava caritat. Possiblement havia sentit parlar de Jesús, que curava a molta gent; per això, s'atreveix a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi». Jesús no és indiferent als clams i als sofriments de les persones: «S'aturà i digué: crideu-lo.»

Podem observar dues actituds ben diferents: uns renyen al cec per fer-lo callar, i d'altres l'animen perquè s'acosti al Senyor. Jesús pregunta al cec: «Què vols que et faci?», i ell li respon: «Que hi vegi». I Jesús, mogut per la confiança d'aquell home, li dona la vista. Tot un signe i símbol clar; cal que Jesús ens obri els ulls de la fe, per entendre i viure el seu missatge de vida.

Al nostre costat, i sovint nosaltres mateixos, som una mica cecs, sords, muts i paralítics, amb moltes qüestions que ens semblen incurables en el nostre cos i, sobretot, en el nostre esperit. Jesús no és indiferent al clam dels qui li supliquen, com a pobres.

Hi ha qui creu que amb el seu poder i els seus diners ja aconseguirà tot el que desitja. Coneix que té els seus límits en qüestions de la seva vida, però pensa que amb el seu esforç ja es podran millorar moltes coses, avui o en el futur.

Aquestes persones no s'acostaran mai a Jesucrist, el Fill de Déu, per demanar-li res; creuen que no hi ha res més que el poder i la força humana, i els recursos que es poden trobar en les investigacions.

Jesús és el Déu veritable, que s'ha fet persona humana, i que ens parla de tu a tu perquè l'entenguem; i passa per totes les limitacions, penes i patiments que tots podem tenir, fins a morir clavats en una creu, com si fos un impostor.

Jesús fa signes extraordinaris (miracles), materials com a anunci i imatge de les realitats de l'Esperit que ens vol donar. Jesucrist ens estima i ens ve a salvar, donant-nos la seva Paraula i la seva Vida.

ACTIVITATS DEL SR. CARDENAL

Parròquia de Sant Joan Bosco. El proper dijous, 31 d'octubre, a les 11 h, el cardenal Joan Josep Omella presidirà la inauguració del columbari de la parròquia de Sant Joan Bosco de Barcelona. (Pl. Ferran Reyes, 2).

AGENDA

Institut de Ciències Religioses de Barcelona. Des del dilluns 28 d'octubre fins al 12 de desembre, tindrà lloc aquest curs de l'ISCREB que ens ajudarà a entendre millor l'antic Egipte. Per a més informació i inscripcions a: www.iscreb.org.

Ermita de Sant Simó. El proper dilluns, 28 d'octubre, a les 11 h, Mons. Javier Vilanova i Pellisa, bisbe auxiliar de Barcelona, presidirà la Missa de Sant Simó. (Camí ral, el Raval, 8, Mataró).

Primera trobada amb capellans, diaques i seminaristes acompanyants de joves. El proper dijous, 24 d'octubre, a les 10.30 h, capellans, diaques i seminaristes acompanyants de joves són convidats a participar a la primera trobada d'aquest curs. En aquesta ocasió ens acompanyarà com a ponent el P. Emilio Lavaniegos, operari, psicòleg, i expert en temes de clergat que farà una xerrada titulada: «San-

Mn. Francesc Xavier Cortés Juncadella celebra cent anys

A la imatge, el prevere de l'Arxidiòcesi de Barcelona, que resideix a Santa Maria de Palautordera, llegeix la carta de felicitació del cardenal Joan Josep Omella, que li lliura Mn. Salvador Bacardit, delegat diocesà per a la formació i acompanyament del clergat, amb motiu de la celebració dels cent anys.

tificació sacerdotal i fragilitat». Serà a la Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona. (c/ Diputació, 231).

Abadia de Montserrat. El proper dimecres, 30 d'octubre, a les 10 h, Mons. David Abadías i Mons. Javier Vilanova i Pellisa, bisbes auxiliars de Barcelona, assistiran a la Jornada sacerdotal, a Montserrat, en el marc del Mil·lenari d'aquest monestir.

Consulta altres actes de l'agenda diocesana

LLIBRES

La vida en parella pot ser una meravella!, de Juanjo Fernández Sola. Aquest llibre de 124 pàgines, editat per

l'Editorial Claret, ens parla sobre els secrets mil·lenaris per a una relació feliç i sana. Pacència, amabilitat, confiança, alegria, generositat... A més, hi trobaràs 26 exercicis il·lustrats amb potents imatges de *visual thinking* perquè puguis aplicar els secrets a la teva pròpia relació.

Els evangelis vistos amb humor, d'Enric Arenós Cortés. Aquest llibre de 140 pàgines, editat pel CPL, ens apropa a temes que es repeteixen en els textos evangèlics des de diferents vessants, deixant ben clar la riquesa de

la Paraula d'aquests quatre codis de conducta que ens farien feliços de veritat si la nostra vida s'hi ajustés. Els acudits que hi trobem són un bon antidot contra la tristesa i el mal humor.

Evangelizar de la mano de Ignacio de Loyola, de Antonio Navas Gutiérrez. Aquest llibre de 112 pàgines, editat per l'Editorial Fundación Maior, pretenen transmetre una

sèrie de vivències percebudes en contacte amb els mateixos escrits d'Ignasi de Loiola i els dels companys que el van conèixer personalment. El que ens va deixar escrit Ignasi no és gaire ampli en extensió, si no es té en compte el seu epistolari, ja que ocupa un total de dotze volums. Però el contingut és d'una densitat particular, unida a un sentit pràctic innegable, cosa que el fa especialment apte per ser comentat i aplicat a circumstàncies humanes assimilables a què ell va viure.

Monges, de Laia de Ahumada. Aquest llibre de 297 pàgines, editat per Fragmenta Editorial, és un llibre de converses íntim i agosarat, que intenta trencar amb la imatge estereotipada que es té de les monges per acostar-nos a la riquesa i diversitat que viuen totes i cadascuna.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

¡Jesús, sana nuestra mirada!

El texto del Evangelio que hemos proclamado en la Eucaristía de este domingo es el episodio de la curación del ciego Bartimeo. Es un relato sencillo y sobrio, que nos invita a seguir las huellas de Jesús con entusiasmo y alegría.

El evangelista Marcos nos explica que un día Jesús iba hacia Jerusalén y se encontró con un ciego que estaba sentado al borde del camino. En aquella época las personas que sufrían ceguera tenían muy pocas posibilidades de curación. A menudo no tenían otro remedio que vivir de la mendicidad. Todos nosotros, en algún momento de nuestra vida, también podemos pasar por situaciones duras que parecen que no tienen salida, o por momentos de profundo desánimo en los que todo nos parece oscuro.

La situación del ciego era desesperada; por ello, puso toda su esperanza en Jesús. Le llamó con insistencia y, aunque quisieron silenciar su voz, no cesó de gritar hasta que captó la atención

de Jesús. Si alguna vez nos sentimos rotos y la oscuridad invade nuestra vida, pidamos ayuda a Jesús y afinemos el oído de nuestro corazón para escuchar la voz del Maestro. Él siempre nos escucha y quiere que cultivemos la pequeña semilla que Dios ha plantado en nosotros. Hagamos que esa semilla germine y dé fruto abundante a través de la oración, de la Eucaristía y de la comunidad con la que compartimos nuestra fe.

Bartimeo le pidió a Jesús que le devolviera la vista. También nosotros necesitamos que Jesús sane nuestra mirada, que nos enseñe a ver la vida de una manera nueva. Él siempre mira con ternura a las personas, especialmente a las más vulnerables. Él nos llama y espera que nosotros le respondamos con amor. No dejemos que Jesús pase de largo. Corramos hacia Él con alegría, como hizo el ciego.

Ojalá que podamos albergar una mirada despierta y positiva, y seamos capaces de admi-

rar las cosas sencillas de la vida y descubrir la presencia de Dios en cada persona y acontecimiento. Si leemos con atención la Sagrada Escritura podemos encontrar muchos textos que nos muestran cómo Dios se manifiesta en las cosas pequeñas. El autor del primer libro de los Reyes nos cuenta el episodio en que Elías buscaba en el cielo un signo de la presencia de Dios. Tal vez Elías esperaba algo espectacular, pero Dios le envió tan solo una nube pequeña como la palma de la mano, que se elevaba al cielo desde la inmensidad del mar (cf. 1Re 18, 43-44).

Queridos hermanos y hermanas, oremos para que Dios nos conceda la fe y la gracia necesarias para ser buenos compañeros de camino de Jesús. Dirijamos nuestra mirada hacia tantos hermanos que necesitan que les preguntemos, como hizo Jesús: «¿qué quieres que haga por ti?» (cf. Mc 10,51).